

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 457/2024-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených JUDr. Patrik HOLINGA s.r.o., Hrnčiarska 2/A Košice, proti postupu Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 23Er/301/2008 takto

r o z h o d o l :

1. Konanie o ústavnej sťažnosti sťažovateľa v 1. rade **z a s t a v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť sťažovateľov v 2. až 5. rade **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľov

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu elektronickou formou 22. apríla 2024 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23Er/301/2008 (ďalej len „napadnuté konanie“). Súčasne navrhujú, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov, priznal im primerané finančné zadost'učinenie v celkovej sume 3 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia sa návrhom na vykonanie exekúcie domáhajú zaplata 363,34 eur, okresný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie č. k. 23Er/483/2004-5 z 22. októbra 2004 a upovedomenie o začatí exekúcie z 1. apríla 2008 bolo povinnej doručené 1. apríla 2008, resp. 23. júla 2008, pričom 23. júla 2008 boli súdnemu exekútorovi doručené aj námietky povinnej proti exekúcii, o ktorých okresný súd rozhodol až uznesením č. k. 23Er/301/2008-34 zo 6. februára 2024 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“) a námietky z dôvodu ich oneskoreného podania zamietol. Sťažovatelia namietajú neprimeranú dobu rozhodovania okresného súdu o podaných námietkach proti exekúcii, ako aj celkovú dobu takmer

20 rokov trvajúceho napadnutého konania. Na podklade uvedeného a s akcentom na vynaložené finančné prostriedky spojené s právnym zastúpením odôvodnili zásah do svojho namietaného práva, ako aj nároky uplatnené v petite ústavnej sťažnosti.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

3. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

4. V rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ústavný súd primárne upozorňuje na istú mieru nesústreďenosti pri koncipovaní ústavnej sťažnosti, keďže v rámci sťažnostnej narácie sťažovateľa, resp. ich právny zástupca namietajú aj porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), avšak bez toho, aby toto bližšie konkretizovali, keďže čl. 6 ods. 1 dohovoru obsahuje nielen právo na spravodlivé súdne konanie, ale aj jeho parciálne súčasti, *exempli causa* právo na verejné prerokovanie vecí či prejednanie záležitosti v primeranej lehote. Zároveň z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva rozdielne uvedenie spisovej značky konania okresného súdu, v ktorom malo dôjsť k porušeniu namietaného práva sťažovateľov, pretože kým v petite ústavnej sťažnosti uvádzajú sp. zn. 23Er/301/2008, tak v rámci argumentácie uvádzajú aj sp. zn. 23Er/483/2004, pod ktorou mal okresný súd 22. októbra 2004 vydať poverenie na vykonanie exekúcie (bod 2 tohto uznesenia, pozn.).

5. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že jeho viazanosť návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti najmä petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha, čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Takto vymedzený rozsah prieskumu ústavného súdu môže byť vo výnimočných okolnostiach modifikovaný (zvyčajne rozšírený) dôvodmi ústavnej sťažnosti (tak ako to *expressis verbis* vyplýva z § 45 zákona o ústavnom súde, pozn.), z ktorých ale musí zrozumiteľne vyplývať nespochybniteľný záujem sťažovateľa podrobiť ústavnoprávnemu prieskumu konkrétne a adresne vymedzené rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah (vymedzený predmetom, subjektom a inými, najmä časovými súvislosťami), na čo musí nevyhnutne vecne nadväzovať aj pregnantná súvzťažná ústavnoprávna argumentácia sťažovateľa. Jedine za kumulatívneho splnenia týchto podmienok je tak potom možné prekročiť petit ústavnej sťažnosti pri rešpektovaní ontologickej podstaty tohto ústavného inštitútu, potierajúc pritom prehnanú ústavnoprávnu solemnitú, ktorej dôsledky by mohli ohroziť materiálnu ochranu sťažovateľových základných práv a slobôd (I. ÚS 514/2020, č. 84/2020 ZNaU).

6. Keďže sa sťažovatelia v sťažnostnom návrhu domáhajú len vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré v obsahu ústavnej sťažnosti aj výslovne pomenúvajú, a to výlučne ku konaniu okresného súdu

vedeného pod sp. zn. 23Er/301/2008, ústavný súd posudzoval len eventualitu zásahu do základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 23Er/301/2008. Pre úplnosť ústavný súd dopĺňa, že aj keď sťažovatelia v súvislosti s konaním okresného súdu vedenom pod sp. zn. 23Er/483/2004 vychádzali pravdepodobne len z odôvodnenia uznesenia okresného súdu, ústavný súd vlastnou činnosťou zistil, že sťažovatelia neboli účastníkmi predmetného exekučného konania, keďže ako oprávnený vystupovalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a ako povinný [REDACTED]. K vlastnej vyhľadávacej činnosti ústavný súd pristúpil z dôvodu rozporu logickej a časovej postupnosti, keďže podľa sťažovateľov mal okresný súd vydať upovedomenie o začatí exekúcie 22. októbra 2004, t. j. ešte pred doručením samotného návrhu na jej vykonanie, či dokonca aj existencie exekučného titulu, a to rozsudku okresného súdu sp. zn. 12C/19/1993 z 30. augusta 2005 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/88/2007 z 19. októbra 2007.

II.1. Ku konaniu o ústavnej sťažnosti sťažovateľa v 1. rade:

7. V súlade so základnými podmienkami súdneho konania ústavný súd považuje za nevyhnutné vysporiadať sa s procesnou subjektivitou sťažovateľa v 1. rade, pretože vlastnou lustráciou v registri fyzických osôb zistil, že 18. júna 2023 došlo k jeho úmrtiu, t. j. ešte pred podaním ústavnej sťažnosti. Je teda zrejmé, že sťažovateľ v 1. rade nedisponoval procesnou subjektivitou od samotného začiatku konania pred ústavným súdom. Vzhľadom na to, že procesná subjektivita predstavuje takú procesnú podmienku, ktorej neexistencia tvorí neodstrániteľnú vadu konania, ústavný súd konanie o ústavnej sťažnosti sťažovateľa v 1. rade podľa § 62 Civilného sporového poriadku v spojení s § 62 zákona o ústavnom súde zastavil [I. ÚS 177/2023, (bod 1 výroku tohto uznesenia)].

8. V ďalšej časti predbežného prerokovania preto ústavný súd bude posudzovať opodstatnenosť ústavnej sťažnosti len vo vzťahu k sťažovateľom v 2. až 5. rade.

II.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy:

9. V súlade so svojou judikatúrou ústavný súd podčiarkuje jednu zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, ktorá musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Tento názor vychádza zo skutočnosti, že táto ústavná sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 165/2021). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť v zásade odmietne ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde (II. ÚS 104/2022, III. ÚS 107/2022,)], pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudky vo veciach Obluk v. Slovensko z 20. 6. 2006, sťažnosť č. 69484/01, body 61 až 65; Mazurek v. Slovensko z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05).

10. S prihliadnutím na predmet napadnutého konania ústavný súd dáva do pozornosti, že úlohou okresného súdu ako exekučného súdu je „dohliadať“ na exekučné konanie a v tomto konaní

je ako jediný oprávnený rozhodovať. Exekučný súd rozhoduje o návrhoch účastníkov exekučného konania a v niektorých prípadoch má vzhľadom na obsah týchto návrhov Exekučným poriadkom ustanovenú lehotu na svoje rozhodnutie. Rozhodnutím o tom-ktorom návrhu účastníka exekučného konania sa jeho úloha v exekučnom konaní v podstate končí. Dĺžku trvania exekučného konania, ktoré začína dorúčením návrhu na vykonanie exekúcie exekútorovi (od novely Exekučného poriadku účinnej od 1. apríla 2017 vecne príslušnému okresnému súdu podľa § 48 ods. 3 Exekučného poriadku, pozn.) a pokračuje niektorým zo spôsobov vykonávania exekúcie ustanovených vo štvrtjej časti Exekučného poriadku, exekučný súd nemá ako ovplyvniť (napr. III. ÚS 68/2013, III. ÚS 295/2015, III. ÚS 383/2015). Špecifikom exekučného konania je to, že exekučné konanie je spravidla „v rukách“ súdneho exekútora a exekučný súd v rámci exekučného konania koná a rozhoduje len na základe procesných návrhov účastníkov exekučného konania, resp. súdneho exekútora, preto namietat' porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru možno na ústavnom súde vo vzťahu k exekučnému súdu len vtedy, ak tento má reálne o čom rozhodovať (napr. II. ÚS 349/2017, IV. ÚS 60/2018, III. ÚS 186/2020, I. ÚS 126/2024).

11. Zo sťažovateľmi predneseného skutkového stavu vyplýva, že okresný súd o námietkach proti exekúcii rozhodol až takmer po šesťnástich rokoch od ich podania, a to uznesením č. k. 23Er/301/2008-34 zo 6. februára 2024 (bod 2 tohto uznesenia, pozn.). Ústavný súd vlastným prieskumom zistil, že predmetné uznesenie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť 22. marca 2024. *Ipso facto*, aj keď okresný súd flagrantlym spôsobom prekročil zákonnú 60-dňovú lehotu na rozhodnutie o námietkach proti exekúcii (§ 50 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 31. marca 2017), ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená v čase, keď okresný súd už svojím postupom nemohol zasiahnuť do namietaného práva sťažovateľov, pretože v označenom konaní už bolo právoplatne rozhodnuté. Z označeného dôvodu ústavnú sťažnosť ústavný súd ako podanú oneskorene, resp. v okolnostiach prejednávanej veci, ako aj ako zjavne neopodstatnenú odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) a g) zákona o ústavnom súde (bod 2 výroku tohto uznesenia).

12. Ako *obiter dictum* ústavný súd poznamenáva, že v niektorých prípadoch posúdil aj konania, v ktorých bolo ešte pred podaním ústavnej sťažnosti rozhodnuté (napr. I. ÚS 265/2021), na druhej strane pripomína, že v záujme náležitého objasnenia predmetu sťažnostného konania a poskytnutia ochrany namietaným právam v konaniach podľa čl. 127 ústavy primárne prihliada aj na samotný význam veci pre sťažovateľov, intenzitu zásahu do ich práv, ako aj na to, či činnosť viacerých inšancií štátnych orgánov bola rovnako nesústredená, resp. neefektívna. Tieto podmienky nie sú splnené v prípadoch akademických sporov alebo sporov, ktoré nemohli ovplyvniť právne postavenie samotného sťažovateľa. Ústavný súd preto pri posudzovaní porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov v posudzovanom prípade osobitne prihliadol na predmet napadnutého konania, jeho následky a právne postavenie sťažovateľov ako oprávnených. Z obsahu okresným súdom predloženého súdneho spisu je zrejmé, že sťažovatelia sa o priebeh konania nezaujíjali, neurgovali posun v konaní či rozhodnutie o podaných námietkach proti exekúcii a o konanie sa zreteľne začali zaujímať až po vydaní uznesenia okresného súdu. Sťažovatelia si teda riadne nestrážili svoje práva [*vigilantibus iura* (obdobne pozri aj III. ÚS 382/08 a III. ÚS 254/09, I. ÚS 780/2014, I. ÚS 148/2016)], o to zvlášť, ak boli riadne zastúpení osobou

práva znalou (t. j. advokátom), čo vedie k rôznym úvahám o skutočnom účele podanej ústavnej sťažnosti.

13. Navyše, z vlastných zistení ústavného súdu a podaných námietok povinnej proti exekúcii vyplýva, že táto mala vymáhanú pohľadávku uhradiť (č. 1. 33 súdneho spisu, pozn.) a súdny exekútor 20. mája 2024 okresnému súdu vrátil poverenie na vykonanie exekúcie, keďže proti povinnej neviduje žiadne exekučné konanie, a to ani podľa čísla exekúcie a ani podľa spisovej značky okresného súdu.

14. Odhliadnuc od rezultovaného, ústavný súd si aj v tomto prípade (bod 4 tohto uznesenia, pozn.) nemohol nevšimnúť istú časovú nepresnosť sťažnostnej narácie, keď podľa sťažovateľov upovedomenie o začatí exekúcie z 1. apríla 2008 bolo povinnej doručené 1. apríla 2008, resp. 23. júla 2008, pričom 23. júla 2008 boli súdnemu exekútorovi doručené aj námietky povinnej proti exekúcii, ktoré však okresný súd pre ich oneskorené podanie zamietol. Napriek tomu, že ústavný súd nie je skutkovým súdom a ani súdom tretej či štvrtej inštancie, ktorý by preskúmaval skutkové a právne závery všeobecných súdov (I. ÚS 521/2020, I. ÚS 360/2024) okrem ich extrémneho nesúladu hraničiaceho s arbitrárnosťou (m. m. I. ÚS 494/2014, I. ÚS 341/2024), z obsahu okresným súdom predloženého spisového materiálu vyplýva, že návrh na vykonanie exekúcie bol právnym zástupcom sťažovateľov súdnemu exekútorovi doručený 6. februára 2008, okresný súd vydal 12. marca 2008 poverenie na vykonanie exekúcie, pričom podľa súdneho exekútora upovedomenie o začatí exekúcie bolo povinnej doručené 4. apríla 2008, ktorá mu námietky proti exekúcii doručila 23. júla 2008. Sťažovatelia tak síce vychádzali z uznesenia okresného súdu, ale jeho odôvodnene pravdepodobne dôsledne nečítali, resp. sporné časti neporovnali so súdnym spisom, a preto v ústavnej sťažnosti uviedli vzájomne nesúrodé skutočnosti.

15. Ústavný súd zároveň dáva do pozornosti, že právny zástupca sťažovateľov nešpecifikoval ani dátum narodenia sťažovateľa v 2. rade, ako jednej z povinnej náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pozn.). Tým by sa v spojení s § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde naplnil aj dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde, keďže táto neobsahuje náležitosti ustanovené zákonom.

16. V tomto kontexte ústavný súd opakovane prízvukuje, že odôvodnenie ústavnej sťažnosti ako zákonom predpísaná náležitosť je kritériom klasifikačným, nie kvalitatívnym. Absencia kvalifikovaného odôvodnenia ústavnej sťažnosti predstavuje pre jeho zásadný význam nedostatok takej povahy, pri ktorom neprichádza do úvahy výzva na jeho odstránenie podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, keďže predmetné ustanovenie zákona slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, nie však jeho samotnej podstaty (I. ÚS 185/2021, č. 81/2021 ZNaU), a preto ústavný súd nepristúpil k výzve na odstránenie zistených nedostatkov ústavnej sťažnosti. Z publikovanej judikatúry jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom ustanovených náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, III. ÚS 357/2010, IV. ÚS 234/2010, I. ÚS 280/2020). Ústavný súd súčasne pripomína, že sťažovatelia sú zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom a prípadná výzva na odstránenie zistených nedostatkov by *de facto* znamenala suplovanie úkonov právnej služby a povinnosti advokáta postupovať s odbornou starostlivosťou [§ 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v platnom znení], čo nie je žiadnym spôsobom akceptovateľné (m. m. IV. ÚS 267/08, IV. ÚS 213/2010, II. ÚS 660/2016, I. ÚS 173/2022).

17. Reflektujúc tvrdenie sťažovateľov, že už samo osebe viac ako 20 rokov trvajúce konanie signalizuje existenciu zbytočných prietahov, odvolávajú sa pritom na nález ústavného súdu č. k. IV. ÚS 116/2012-37 z 31. mája 2012, ústavný súd, vychádzajúc z obsahu spisového materiálu konštatuje, že zo sťažnostných tvrdení nie je bližšie známe (bližšie body 4 a 6 tohto uznesenia, pozn.), z akej skutočnosti sťažovatelia svoje tvrdenie odvodzujú, keďže podľa súdneho spisu a štvrtého bodu odôvodnenia uznesenia okresného súdu exekučné konanie začalo doručením návrhu na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi 6. februára 2008 (§ 36 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 31. marca 2017), a teda ide o kratšiu dobu trvania. Pokiaľ sťažovatelia túto dobu odvodzujú len z prvého bodu uznesenia okresného súdu, uvedené len potvrdzuje, že vymáhaniu svojej pohľadávky nevenovali náležitú pozornosť a jeho znenie neporovnali so súdnym spisom či prípadne neupozornili na chyby v písaní v rozhodnutí okresného súdu. Podstatným ale je, že v konaní vedenom ústavným súdom pod sp. zn. IV. ÚS 116/2012 sa ústavnoprávny prieskum týkal stále prebiehajúceho dedičského konania, čím sa vzhľadom na odlišnú povahu exekučného konania (bod 10 tohto uznesenia, pozn.) a datovanie podania ústavnej sťažnosti sťažovateľov vylučuje automatické uplatnenie podobnej ústavnoprávnej optiky.

18. Odhliadnuc od predneseného, ústavný súd vyjadruje dôvodnú pochybnosť o skutočnom zastúpení sťažovateľov advokátom, keďže ich zastúpenie síce vyplýva z obsahu advokátom spísanej ústavnej sťažnosti (hlavička advokátskej kancelárie, pozn.), tento však k ústavnej sťažnosti nepripojil plnomocenstvo na ich zastupovanie, s tým, že opomenúť nemožno ani úmrtie sťažovateľa v 1. rade takmer rok pred podaním ústavnej sťažnosti. S prihliadnutím na výsledok konania ústavný súd nepristúpil v danej veci k odstraňovaniu nedostatku zákonom ustanovenej náležitosti ústavnej sťažnosti spočívajúci v absencii preukázania právneho zastúpenia sťažovateľov, ktorí sú povinní byť počas celého konania pred ústavným súdom až do jeho rozhodnutia zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom, a to z dôvodu procesnej ekonómie, keďže ani prípadné odstránenie označeného nedostatku predložením plnej moci by už nemohlo viesť k inému rozhodnutiu o tejto ústavnej sťažnosti, než je uvedené vo výrokoch tohto uznesenia.

19. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti sťažovateľov v 2. až 5. rade ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľov nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia označených práv.

20. Nad rámec uvedeného ústavný súd upozorňuje právneho zástupcu sťažovateľov na zmenu právnej úpravy, pretože nadobudnutím úplnej účinnosti 1. marca 2019 zákon o ústavnom súde (bod 3 tohto uznesenia, pozn.) v celom rozsahu nahradil dovtedy platný a účinný zákon č. 38/1993 Zb. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, na ktorý však právny zástupca stále v ústavnej sťažnosti odkazuje.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2024

Miloš Maďar
predseda senátu